

De spørgsmål, som nye produktionsformer inden for landbruget og forskningen inden for dyrevelfærd rejser, har vanskeligt kunnet indpasses under den gældende, detaljerede dyreværnslov.

Siden 1950 er der kun foretaget 2 ændringer af loven. Den første ændring blev foretaget ved lov nr. 193 af 12. juni 1962, hvor der indførtes forbud mod at anvende vilde dyr i cirkus m.v. Ved lov nr. 203 af 23. maj 1979 ophævedes forbudet mod anvendelse af æglægningsbure, således at der under nærmere angivne vilkår kan opnås tilladelse til at anvende æglægningsbure.

Der er med hjemmel i 1950-loven udarbejdet en række administrative forskrifter. En oversigt over de gældende forskrifter er optaget som bilag 2 til lovforlaget.

Danmark har endvidere ratificeret 3 Europaråds-konventioner på dyreværnsområdet. Der henvises herom til pkt. 4, hvor det internationale samarbejde på dyreværnsområdet omtales nærmere.

Dyreværnsloven finder også anvendelse på hunde. Herudover er hundenes forhold reguleret i en særlig hundelov (lovbekendtgørelse nr. 380 af 26. juni 1969), der dog først og fremmest indeholder regler om erstatning for skader forårsaget af hunde og regler om nogle politimæssige forhold, f.eks. om sanktioner ved forstyrrelse af de omkringboende ved gøen og tuden og om forholdsregler over for bidske og glubske hunde.

Hundeloven indeholder dog tillige enkelte regler, der er begrundet i dyreværnmæssige hensyn. F.eks. fastsætter § 2, at der ikke uden særlig tilladelse må holdes hund på steder, hvor der ikke er beboelse, og efter § 5 er det forbudt til stadighed at holde en hund bundet. Endvidere fastsætter § 7, at man ikke uden politiets tilladelse må drive erhvervmæssig handel med eller erhvervmæssig opdræt af hunde. I § 1 findes en bestemmelse om, at besidderen af en hund skal sørge for, at hunden, fra den er 4 måneder gammel, bærer halsbånd forsynet med et skilt, der angiver besidderens navn og adresse.

3. Baggrunden og grundlaget for lovforlaget

Den teknologiske udvikling i samfundet har nødvendiggjort en revision af dyreværnsloven. Den gældende lov, der i det væsentligste stammer fra 1950, er således udformet uden kendskab til de nye produktionsformer i landbruget eller til de sidste årtiers omfattende forskning i dyrevelfærd. Den gældende lov tager heller ikke hensyn til udviklingen inden for andre områder, f.eks. hold af kæledyr.

Udviklingen i dansk landbrug efter den 2. verdenskrig blev præget af en hastig udvidelse af den animalske produktion under stigende anvendelse af meka-

niske hjælpemidler, først til markarbejdet og senere i staldene. De vigende økonomiske konjunkturer og et konstant forbrugerkrav om billige levnedsmidler motiverede landmændene til at satse på specialproduktioner og stordrift - i det håb, at den økonomiske investering, som var nødvendig, ville vise sig rentabel bl.a. på grund af en betydelig reduktion af menneskelig arbejdskraft.

Det blev således økonomiske og tekniske synspunkter, der i første række prægede denne omstilling af landbrugserhvervet, mens de biologiske og etologiske (adfærdsmæssige) aspekter fik en mindre fremtrædende plads.

Denne udvikling har inden for det sidste tiår givet anledning til en række reformovervejelser.

I april 1977 nedsatte Justitsministeriet en arbejdsgruppe med professor Aage Jepsen som formand («Jepsen-udvalget»). Udvalget fik til opgave at indsamle og analysere de erfaringer, der forelå med anvendelse af intensive produktionssystemer i praktisk dansk landbrug inden for kvæg-, svine- og fjerkræsektoren. Udvalgets rapport skulle være det saglige grundlag, hvorpå Justitsministeriet og andre myndigheder kunne basere deres stillingtagen til produktionssystemerne, herunder systemernes forhold til dyreværnsloven. Jepsen-udvalget fik specielt til opgave at vurdere forsvarligheden af æglægningsbure.

Udvalget afgav i oktober 1977 en delbetænkning om intensive systemer for ægproduktion. På baggrund af overvejelserne i denne delbetænkning blev anvendelsen af æglægningsbure - efter indstilling fra Det Veterinære Sundhedsråd - tilladt ved lov nr. 203 af 23. maj 1979 på visse betingelser, bl.a. indførtes der for første gang en godkendelsesordning samt krav om dyrlægetilsyn hvert halve år.

Udvalget afgav sin endelige rapport i 1979 (Betænkning nr. 868 om intensive produktionssystemer og dyrebekyttelse i praktisk landbrug). Udvalget påviste her en del mere eller mindre uacceptable forhold inden for alle sektorer. Inden for kvæg- og svine-sektoren resulterede Jepsen-udvalgets rapport ikke umiddelbart i specifik lovgivning. Dels var man af den opfattelse, at de påviste ulemper ville kunne rettes inden for rammerne af den eksisterende lovgivning om dyreværn, dels var mange af de mindre heldige vilkår for dyrene helt nye problemer, hvis omfang og konsekvenser var ukendte. Selv om der kunne påvises uheldige forhold i udviklingen både i kvæg- og svinebesætninger, var der tilsyneladende ikke tale om forhold, der var direkte i strid med gældende lovgivning, således som tilfældet var med burhønsene.

Den udvikling i retning af mere intensive produktionsformer, som blev påvist og kortlagt af Jepsen-